

A végin némán jártuk cirokhegedűre
a vakablaklakos vert-földház tornácán,
hol nagyapánk pipázott, füstkarikázott.
Üvegképzelet merítkezett:
ég-üvegek Istent kerestünk árván,
kikötözött hold-hideg reggel
imádtuk Babba Máriát,
a létezéscsodát.
Képzelhetsz holdasszonyt, aranymellűt,
arany-ölűt, vágyarany hajladozást;
fekete szoknyásan virrasztók csodaszemét,
lánghajasan futó füst-hajlaton
szerelemlélek muzsikát.
Érted szerettem
napsugár futatott lángdíszt
horizontaljú messze.
Agancsgyöngyös csodaszarvas iramával
suhantam feléd lángereszre.
Világlátó szemeidben
magyar harmatcsöpp csillogott.
Nekem Enéh voltál,
eviláti gyönyörkertben
szerelemdajka,
Magor és Hunor szépséganyja.

Mosdatlan világunk mostan
siralomvölgyes maradásunk.
Szentkérés legyél velünk!
Törhetetlen üvegű
csöndmuzsikánk,
némán járó táncban cirokhegedünk.